

har Tilstid til, ja maaskee Folk, som staae ham meget nær. Naar nu imidlertid denne Commission kommer sammen, har den ærede Forslagsstiller ved forskjellige Bestemmelser bundet Hænder og Fødder paa den, og han viser derved, at han ikke selv har den fornødne Tilstid til sin egen Commission. Han har nemlig opstillet forskjellige Bestemmelser, saaledes at en Salgsplan, naar disse Bestemmelser findes deri, skal ansees for god, men jeg mener, at det, naar man skal have en Commission, som skal dømme om en Ting, ikke er rigtigt, at man — idetmindste veed jeg ikke, at man er gaet den Vej for — isorveien saaledes binder Hænder og Fødder paa dens Medlemmer, at de ikke kunne bevæge sig frit. De skulle begynde med at sige, at, naar dette og dette findes der, maae de anerkende Planen for god, men det er jo umuligt at udtømme saadanne Bestemmelser. Fordi de Bestemmelser, der ere givne, maa erkendes for ikke at gaae til nogen Uderlighed til nogen af Siderne, kan det jo meget vel være, at der kan være mange andre Punkter, som ere endnu meget værre, og som kunne gjøre det umuligt for Commissionen at gaae ind derpaa. Dette lader sig altsaa ikke udtømme, thi der er altid Forhold, som ikke kunne bestemmes forud, og som kunne føre til, at en Plan, selv om de øvrige Bestemmelser deri ere nok saa gode, ikke kan antages, fordi der staaer andre og slettere Bestemmelser ved Siden af. Jeg stüder altsaa ogsaa her, at dette System lider af overordentlige Mangler, og det har den ærede Forslagsstiller selv erkjendt, idet han ikke har ladet Commissionen have frie Hænder til at bedømme disse Salgsplaner. Endelig kommer endnu hertil — og det mener jeg maa staae Hovedet paa Sømmet eller Sømmet paa Hovedet, hvilket man vil — at Commissionens Fleertal kan gjøre Udslaget. I denne Commission, som skal dømme imellem to forskjellige Parter's Interesser, skal Regjeringen vælge Formanden, og derom vil jeg ikke sige Noget. Enhver kjender min Tanke om, hvem Regjeringen vil vælge. I Reglen vil den vælge Godseiere, Forvaltere eller Folk af det Slags, men dette lader jeg staae hen. Det har viist sig, at der ogsaa blandt dem kan være Folk,

som ville see ligemeget til begge Sider, og vi have selv været i det Tilfælde, at vi have maattet overlade Valget af Formanden i slige Commissioner til Regjeringen. Dernæst skal imidlertid hver af Parterne vælge to Medlemmer blandt en vis Kreds af Mænd, hvortil de ere bundne, og, naar da 3 af disse 5 Medlemmer i Commissionen kunne blive enige om, at en Salgsplan er forsvarlig, skal Godseieren være fritagen for, at nærværende Lov kommer til Anvendelse paa hans Gods. Jeg vil nu spørge enhver af de Herrer, om dette er betryggende for begge Parter? Jeg vil ikke udvikle dette videre, thi jeg er overbevist om, at enhver af de Herrer har besvaret sig Spørgsmaalet om, hvorvidt det gaaer an at lægge en saadan Magt i Hænderne paa Fleertallet af en saaledes sammensat Commission. Ved de andre Bestemmelser skal jeg ikke opholde mig, skjøndt der maaskee kunde være Noget at sige derom. En Godseier har saaledes ikke nødvendig for Mødet at forelægge de Dplysninger, han vil meddele om hele Eiendommens Bestaffenhed, medens det dog kunde være nyttigt, at Commissionens Medlemmer lærte dem at kjende forinden; han behøver ikke at gjøre det, men kan meddele dem i Commissionens Møde. Der er tillige en mærkelig Uttring, som jeg haaber, den ærede Forslagsstiller nærmere vil forklare, for at man kan vide, hvad han har tænkt sig derved; som den staaer her uden nogen Forklaring, synes den noget mistænkelig. Han foreslaaer i sin § 16, at, dersom Godseieren, — altsaa ikke Fæsteren — ønsker det, skal Commissionen kunne optræde mæglende imellem Godseieren og Fæsteren eller Forpagteren for at bringe Salg istand, og dernæst hedder det: „og tillige forklare Fæsterne eller Forpagterne Virkningen af, at de ikke modtage de gjorte Salgstilbud.“ Hvilke disse Virkninger ere, er jeg ganske uvidende om, og jeg veed ikke, hvilke Virkninger deraf den ærede Forslagsstiller har tænkt sig; men som Sætningen staaer her, er den i mine Dine meget mistænkelig. Commissionen skal „forklare Virkningen af, at de ikke modtage de gjorte Salgstilbud“; men Commissionen bliver virkelig derved sat i en meget stor Forlegenhed. En Commission kan jo antage, at